

plesale so veselo okoli njega ter ga gladile po cvetočih licih hladè ga z rahlim pihlanjem. Zdajci stopi jedna teh lepih malih stvarčic k spečemu dečku in mu rahlo zašepeče na uhó: „Le bodi zmirom takó priden dragi Ivanko, podpiraj svojo dobro mater in Bog te bode rad imel in te ne bo nikoli zapustil. Užé zdaj ti bo Bog pomagal s tem, da ti bomo mi cvetični duhovi izpremenili tvoje ničevó blagó, ki ga imaš v kapi, v samo čisto in dobro blagó.“ — To izgovorivši vzame mali cvetlični dúhovec Ivankovo kapico in raztrosi vse stare ničvredne žreblje okoli po zelenej grivi. V tem se deček prebudi; — ali kako se začudi, ko ugleda med zeleno travo vse polno mladih, čvrstih in jedljivih gob rasti, ki so bile skoraj do malega njegovim žrebljem podobne, imajoč ravno tako kríve štoréke in žrebljem podobne klobučke. Dà, še celó barva teh gobic je bila rujava kakor železna rjá. Zdelo se je Ivanku, da se mu sanja, dokler se ni prepričal, da je njegova kapa zares prazna. Ko se deček popolnem zavé, vstane ter hití nabirat lepih gob in kmalu si jih nabere toliko, kolikor jih je moglo v njegovo kapo. Potem jih nese veselo svojej materi domóv. Mati so takój poznali, da so to dobre in vžitne gobe, zato so jih sebi in Ivanku v okúšno jed pripravili.

Tako je Ivanko še v poznejših letih se spominjal svojih sladkih sanj, in bil je vedno dober sin svojej ubožnej materi, zató se mu je tudi vedno dobro godilo. A gobe lisičice štejemó še dandanes med óne dobre vžitne gobe, ki so mnogim ljudém v hrano.

Jos. Vidic.

Mladičev trojna domovina.

Vsak pošten človek ima trojno domovino, katero toliko ljubi, da življenje za njo dá, ako je potreba.

Prva tvoja domovina, dragi prijatelj, je ljuba materina dežela — preveseli kraj, kjer je tvoja zibelka stala, kjer si dete prve cvetice trgál, in mladič metulje prvič lovil. Tudi ptičica svoje gnezdo pozná, — kako bi človek pozabil rojstnega kraja! Slehrni hómec nas opominja veselih mladih dni, — vsak studenec nam pripeveduje od srečnih časov pretekle mladosti, — zeleni travniki in pisane ledine nam kažejo, kako veselo je bilo svoje dni naše življenje. Kdo bi svojej ljubej domovini za vse to ne bil hvaležen?

Pomagaj svojemu kraju, v katerem si domá, kolikor in kadarkoli moreš, da bode vedno lepše prebivališče prave sreče in zadovoljnosti. Ne sramuj se svojega ljudstva, ki je tvojega naroda in ne zabi svojega jezika, katerega so te tvoja ljuba mati naučili. Beseda materina je živo znamenje materine ljubezni; kdor to znamenje zatajuje, matere vreden ni! Brani svojo materino deželo grdih sovražnikov, ki z orožjem pridejo hiše in mesta palit, — varuj pa tudi svoje ljudí skrivnih zapeljivcev, ki prebivalce podpihujejo, na tihem ljudstvo puntajo zoper njih poglavarje, ter strašnega razbója ogenj v strehe nosijo. Taki podpihovalci, stare pravde sleparski oznanovalci, so najnevárnejši sovražniki vsake dežele; svobodo oznanujejo, a na tihem za ubogo ljudstvo strašno železo kujejo, da se Bogu usmili. V ognji hiša pogorí, v praski (puntu) pa dežela.

Druga tvoja domovina je domača cerkev, v kateri si bil krščen, V tvojej domačej cerkvi krstni kamen stóji, pri katerem si prvo in največjo

srečo prejel, da si postal otrok božji. Krstni kamen naj te opominja, kaj so tvoji kumi (botri) zate oljubili, da zvestó Bogú služiš, sveto čednost ljubiš in greh sovražiš. Ondu vidiš leco (prižnico), kjer si poslušal verne nauke večnega življenja. Ondu je spovednica, tvoja opominjevalka, da si se poboljšati obetal. Ondu je oltar, sveta miza božja, kjer si tolikokrat bil pri svetej maši, užival sveto rešnje telo in očitno spoznaval, kako te Jezus ljubi. Cerkev je hiša božja in vrata nebeška. Tvoji sorodniki tam počivajo, zemlja starše pokriva: znabiti da boš tudi ti v njej počival. — Ljubi domačo cerkev, svojo dušno domovino! A tudi svete krščanske cerkve ne pozabi, katere zidana cerkev je le vidno znamenje. Ona je zbirališče pravih vérnih kristjanov; nje srečni sin si ti, ona je tvoja ljuba mati, ki zate skrbi. Varuj se krivih prorokov, ki cerkev zaničujejo; ne veruj prevarljivim učiteljem, ki nove nauke oznanjujejo in svete cerkve ne poznajo.

Tvoja tretja domovina so sveta nebesa, hiša očetova, kjer smo vsi domá. Tam je Bog, tvoj ljubi oče, ki te k sebi hoče; ondu Jezus tvoj Gospod tebi prostor dela; ondu je sveti Duh, ki te je posvétíl. Venec večnega življenja užé pripravljen ima, katerega želi ti dati. Ondu je Marija tvoja mati, ki zate prosi, — ondu so angeli božji, tvoji zvesti prijatelji; ondu so izvoljeni tvoji ljubi bratje. Roké ti podajajo in te k sebi vabijo: „ljubi bratec pridi! pridi k nam v sveto nebó, pridi k nam domóv!“ In za nebesa skrbeti, za nebesa vse trpeti, za nebesa živeti, za nebesa tudi umreti — tvoja prva in poslednja skrb naj bo!

Ant. Slomšek.

Iz ruske zgodovine.

Od 1076. do 1081. léta.

(Po Nestoru.)

V 1076. léto je šel Vladímer, sin Vsévladov, in Oleg, sin Svetoslavelj, Léhom v pomoč na Čehe. Tega léta se je tudi prestavil Svetoslav, sin Jaroslavelj, méseca decembra v 27. dan, od rézanja želve (uljésa), in je položen v Črnígovu pri Svetem Spasu. In séde po njem Vsévlad na stoli méseca januarja v 1. dan. V to léto se je Vladímeru poróдил sin Městislav, vnuk Vsévladov.

V 1077. léto je Izjéslav prišel z Léhi, a Vsévlad je šel prótiv njemu. In séde Boris v Črnígovu méseca maja 4. dan, ter bilo je njega knéženja osem dnij, in zbežal je v Tmutorokanj k Romanu. A Vsévlad je šel prótivo bratu Izjéslavu na Volínj, ter stvóрила sta mir. Potem je prišel Izjéslav in sédel v Kijevu méseca julija 15. dan, a Oleg, sin Svetoslávelj, bil pri Vsévladu v Črnígovu.

V 1078. léto je bežal Oleg, sin Svetoslavelj, v Tmutorokanj od Vsévlada meseca aprila v 10. dan, ter v to léto je ubijen bil Gléb, sin Svetoslavelj, v Zavláčji. A Gléb je bil milostiv ubogim in tujeljubív, teščánje iméje k cerkvam, tópel na véro in krotek, vzora krasnega. Njega telo je položeno v Črnígovu za Spasom méseca julija 23. dan. Sedél je Svetopolk v njega mésto v Novem Gradu, in Jaropolk je sedél v Višegradu a Vladímer v Smolensku, kadar privédeta Oleg in Boris pogane na rusko zémľjo, idóca na Vsévlada s